ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **H. M.**, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur, advokátem se sídlem Praha 8, Karolinská 654/2, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy** se sídlem Praha 8, Křižíkova 12, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2015, č. j. 10 A 221/2013 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) žalobce (dále „stěžovatel“) navrhl vydání rozsudku, kterým by městský soud určil, že jednání žalované spočívající v neukončení zajištění stěžovatele nejpozději dne 8. 10. 2013 v 0.00 hodin, představuje nezákonný zásah. Zároveň se domáhal rozhodnutí nařídit žalované neprodleně ukončit jeho zajištění. K tomu uvedl, že byl po uplynutí doby trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), jež mu byla stanovena rozhodnutím Ministerstva vnitra, zajištěn za účelem správního vyhoštění na základě rozhodnutí žalované podle § 124a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 60 dnů.

Rozhodnutí žalované o zajištění za účelem správního vyhoštění napadl stěžovatel včas žalobou, kterou podal prostřednictvím žalované. Žalovaná měla podle § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců předložit žalobu spolu se správním spisem a svým vyjádřením soudu do 5 dnů ode dne doručení žaloby. To však neučinila. Žaloba jí byla doručena 2. 10. 2013, soudu však, prostřednictvím žalované, byla žaloba doručena až dne 15. 10. 2013. Přitom správně měla být soudu zaslána nejpozději dne 7. 10. 2013. Toto porušení zákona však žalovaná (dle názoru stěžovatele nesprávně) nevyhodnotila jako důvod pro ukončení jeho zajištění. Stěžovatel argumentoval ve prospěch svého propuštění ze zajištění porušením čl. 5 odst. 1 ve spojení s čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Evropská úmluva“ nebo „Úmluva“) a související judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“), zejména akcentoval skutkovou a právní podobnost projednávané věci s rozhodnutím ze dne 27. 11. 2008, č. 298/07, ve věci *Rashed v. Česká republika*. Dále argumentoval porušením čl. 8 odst. 2, ve spojení s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud ověřil ze správního spisu, že žalovaná skutečně byla po osm dní v prodlení s předložením žaloby, správního spisu a vyjádření k žalobě soudu. Následně se zabýval povahou nedodržené pětidenní lhůty podle § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a jejími případnými následky na trvání zajištění. Konstatoval, že zákonodárce nespojil se zmeškáním uvedené lhůty následek v podobě ukončení zajištění. To odlišuje úpravu zajištění v zákoně o pobytu cizinců od úpravy zadržení a vzetí do vazby podle trestního řádu [§ 75 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále „trestní řád“)], která s marným uplynutím lhůty pro předání zadržené osoby soudu spojuje povinnost propustit ji na svobodu.

Městský soud též zdůraznil, že k zajištění cizince dochází na základě správního rozhodnutí, nikoliv pouze faktickým úkonem správního orgánu, což je významné z hlediska úvah o důvodech ukončení takového zajištění. Poukázal též na to, že i podle judikatury Ústavního soudu (nález ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08) nelze na zajištění podle zákona o pobytu cizinců nahlížet stejně jako na zadržení či vazbu v trestním řízení, neboť zajištěný cizinec může kdykoliv ze země pobytu vycestovat, na rozdíl od osoby zadržené či osoby ve vazbě.

Pokud nespojuje zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 172 odst. 4 a § 127 s překročením lhůty pro předložení žaloby zajištěného cizince soudu zánik zajištění, není další setrvání cizince v zajištění po překročení uvedené lhůty nezákonným zásahem. Přehlédnout nelze ani to, že soudní přezkum rozhodnutí o zajištění stěžovatele byl proveden rozsudkem městského soudu ze dne 22. 10. 2013, č. j. 1 A 68/2013 – 22, tedy v tomtéž měsíci, kdy bylo zahájeno zajištění žalobce. Délka trvání přezkumu byla pouze „prodloužena“ o 8 dní, což nedosahuje takové intenzity, aby bylo možné konstatovat nezákonnost zásahu do práv stěžovatele. Zajištění stěžovatele tak nebylo v rozporu se shora citovanými ustanoveními Evropské úmluvy a Listiny základních práv a svobod, neboť rozhodnutí soudu ze dne 22. 10. 2013 splňuje požadavek na urychlené rozhodnutí soudu o zákonnosti zbavení osobní svobody cizince.

Městský soud též shledal zásadní odlišnosti projednávané věci od případu přezkoumávaného ESLP v rozhodnutí *Rashed v. Česká republika.* V citované věci ESLP konstatoval, že nebylo prokázáno, že by stěžovatel měl možnost podat návrh na zahájení řízení ve smyslu čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy, zatímco v nyní projednávané věci prodlení žalované s předložením žaloby soudu nevyloučilo soudní přezkum zajištění stěžovatele. Ve věci *Rashed v. Česká republika* rovněž nebylo vydáno žádné rozhodnutí o zákonnosti zadržování cizinec po dobu 10 měsíců, což je doba diametrálně odlišná od několika dnů prodlení žalované v projednávané věci. Ve věci *Rashed* rovněž ESLP kritizoval nesrozumitelnost tehdejší právní úpravy v zákoně o azylu a to, že neposkytovala dostatečnou právní jistotu a ochranu před svévolným zbavením osobní svobody. V nyní projednávané věci však žádný spor o kvalitu stávající právní úpravy nebyl.

Městský soud dospěl k závěru, že lhůta stanovená § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla sice žalovanou porušena, jedná se však o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením není spojena povinnost ukončit zajištění cizince. Soudní přezkum zajištění stěžovatele nebyl uvedeným jednáním žalované vyloučen, proto nelze v zajištění stěžovatele před rozhodnutím soudu dovozovat rozpor s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále "LZPS") a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadá stěžovatel rozsudek městského soudu v celém rozsahu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále „s. ř. s."), neboť považuje za sporné, jaké právní následky mají být spojeny s nedodržením lhůty stanovené správnímu orgánu § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Dle stěžovatele z mezinárodních závazků České republiky vyplývá, že nezbytným důsledkem marného uplynutí této lhůty musí být propuštění zajištěného cizince na svobodu.

Stěžovatel se vymezuje proti závěru městského soudu, že nedodržení lhůty podle § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců není porušením čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy, neboť i tak se jednalo o přezkum urychlený, jak vyžaduje Úmluva. Stěžovatel nezpochybňuje, že přezkum byl urychlený ve smyslu citovaného ustanovení Úmluvy, ale namítá, že urychlenost přezkumu není jediným požadavkem, který je třeba splnit. Rozporuje přitom efektivnost prostředku nápravy ve smyslu čl. 13 a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy. Tento prostředek musí být efektivní v praxi i podle práva (rozhodnutí ESLP ze dne 26. 10. 200 ve věci *Kudla v. Polsko*). Závěr městského soudu, že nedodržení předmětné lhůty nevede k propuštění cizince ze zajištění, je v rozporu s tímto požadavkem efektivity.

Stěžovatel upozorňuje na to, že z pohledu zajištěného cizince se jeví jako vhodnější a rychlejší podat žalobu proti rozhodnutí o zajištění prostřednictvím policie. Policie však svým nekonáním může způsobit, že soudní přezkum nebude urychlený ani efektivní. Domyšleno *ad absurdum* lze podle stěžovatele hovořit i o popření práva cizince podrobit rozhodnutí o zajištění soudnímu přezkumu tím, že by policie žalobu soudu nepostoupila nikdy. Aby prostředek nápravy byl dostupný a účinný ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy, musí být s nedodržením předmětné lhůty spojen právní následek. Vzhledem k tomu, že česká právní úprava vykazuje uvedené nedostatky, které jsou strukturální povahy, je třeba přiklonit se k výkladu, který by učinil tuto právní úpravu slučitelnou s požadavky čl. 5

odst. 1 a 4 Úmluvy. Tomu odpovídá výklad, podle něhož zmeškání předmětné lhůty policií musí mít za následek propuštění zajištěného cizince.

Podle stěžovatele z rozsudku ESLP ve věci *Rashed v. Česká republika* vyplývá, že lhůty nemohou být vykládány způsobem umožňujícím nepředvídatelné prodlužování zbavení osobní svobody. Tento závěr má být aplikován i v nyní projednávané věci. Nedodržení předmětné lhůty policií totiž ve svém důsledku nemusí vést pouze k prodloužení trvání soudního přezkumu, ale také k faktickému prodloužení zbavení osobní svobody cizince. Tak tomu také bylo i v jeho případě. Soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2013 zrušil rozhodnutí o zajištění a stěžovatel byl propuštěn na svobodu, avšak pokud by žalovaná lhůtu podle § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců dodržela, měl být rozsudek vydán nejpozději dne 16. 10. 2015. Česká právní úprava podle stěžovatele nemá (v rozporu se závěry rozsudku ESLP ve věci *Rashed v. Česká republika*) dostatečnou kvalitu, neboť neposkytuje dostatečnou právní jistotu k zabránění svévolným zásahům správních orgánů do práv zaručených Úmluvou. Cizinci nemají účinnou možnost se proti svévoli správních orgánů bránit.

Závěrem navrhuje stěžovatel zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěrem městského soudu, že lhůta podle § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je lhůtou pořádkovou. Podle žalované rovněž nepřichází v úvahu, aby se stěžovatel domáhal ochrany žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, neboť úkony činěné podle § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je potřeba chápat jako úkony procesní, technické povahy, které zabezpečují průběh řízení (v té souvislosti odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98). S nedodržením předmětné lhůty není spojen následek v tom smyslu, že by se napadené rozhodnutí stalo nezákonným. Účelem § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců není vtělit do zákona pozitivní nebo negativní fikci práva v důsledku uplynutí lhůty, ale zajistit urychlený soudní přezkum zajištění. Žalovaná upozornila, že ke stejnému závěru dospěl i Veřejný ochránce práv při šetření podnětu stěžovatele pod sp. zn. 6609/2013/VOP/PN. Zde uvedl, že předmětná lhůta je lhůtou pořádkovou a jejím nedodržením se proto zajištění cizince nestane nezákonným a nevznikne povinnost k okamžitému propuštění zajištěné osoby. Žalovaná navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná.

Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř.

s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V prvé řadě je třeba k argumentaci žalované podotknout, že stěžovatel podle petitu žaloby spatřoval nezákonný zásah v tom, že byla nezákonně omezena jeho osobní svoboda tím, že jeho zajištění nebylo ukončeno okamžikem marného uplynutí zákonem stanovené pětidenní lhůta pro předání jeho žaloby soudu. Nezákonný zásah tedy (podle žaloby) neměl spočívat pouze v nedodržení předmětné lhůty, ale v dalším omezení osobní svobody stěžovatele po uplynutí předmětné lhůty. Argumentace žalované ve vztahu k žalobě podané v nyní projednávané věci není z tohoto hlediska zcela přiléhavá.

Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

Spornou právní otázkou v projednávané věci jsou charakter a následky nedodržení lhůty stanovené § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro předložení žaloby cizince, který byl zajištěn na základě rozhodnutí policie. Podle citovaného ustanovení v případě, že je žaloba podána prostřednictvím policie, ta předloží soudu žalobu, vyjádření k žalobě a správní spis do 5 dnů ode dne doručení žaloby. Na tuto lhůtu následně navazuje sedmidenní lhůta pro rozhodnutí soudu o předložené žalobě. Zákon o pobytu cizinců v § 172 nestanoví žádný následek spojený s opožděným předložením žaloby soudu ze strany policie, především tedy neuvádí, že by nedodržení uvedené lhůty policií bylo důvodem pro ukončení zajištění cizince. Takovým důvodem je (mimo jiné) podle uvedeného ustanovení až případné zrušení rozhodnutí o zajištění soudem, přičemž povinnost propustit cizince ze zajištění vzniká již vyhlášením zrušujícího rozsudku.

Posuzováním povahy procesních lhůt se tento soud v minulosti opakovaně zabýval. Kupříkladu v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011 – 58 uvedl, že „*Procesní lhůty mohou být zákonné (stanoveny přímo zákonem) nebo soudcovské (stanoveny soudem, příp. předsedou senátu). Tyto lhůty mají svůj význam především ve vztahu k efektivitě řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením těchto lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu. Přitom je nutno podotknout, že v případě zákonných lhůt právní normy obvykle výslovně nestanoví, zda se jedná o lhůtu propadnou nebo pořádkovou. Určení povahy lhůty je proto záležitostí výkladu konkrétní právní normy upravující předmětnou lhůtu... Přesto lze v souladu s krajským soudem konstatovat, že ustanovení upravující lhůty propadné stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledek, který je zpravidla vyjádřen slovy, že po uplynutí těchto lhůt již nelze něco nadále vykonat či činit, či naopak, že pouze do uplynutí lhůty něco činit lze. Typickým příkladem lhůty propadné je např. lhůta zakotvená v § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nebo § 148 odst. 1 daňového řádu, jakož i lhůta podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, jak správně uvedl krajský soud.*“

V nyní posuzované věci nelze z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců dovodit, že by s nedodržením pětidenní lhůty stanovené policii k předložení žaloby zajištěného cizince soudu zákon spojoval povinnost ukončit zajištění tohoto cizince. Pokud je taková žaloba soudu předána opožděně, nemá toto pochybení policie zásadně žádný vliv na zákonnost či trvání účinků správního rozhodnutí, na jehož základě byl cizinec zajištěn.

Cizinec má být podle zákona o pobytu cizinců propuštěn ze zajištění teprve, je-li vyhlášen správním soudem rozsudek, jímž se rozhodnutí o zajištění cizince ruší. Je třeba podotknout, že by bylo rovněž značně nesystémové, kdyby byl cizinec propuštěn ze zajištění čistě na základě překročení předmětné lhůty pro předání jeho žaloby soudu s tím, že by z žádného rozhodnutí či ustanovení zákona o pobytu cizinců nevplývalo, že současně skončily právní účinky správního rozhodnutí, podle něhož má být cizinec stále ještě zajištěn. Jinými slovy, před propuštěním cizince ze zajištění by musely být právní účinky rozhodnutí o jeho zajištění nějakým procesně předvídaným způsobem eliminovány; v opačném případě by totiž cizinec pobytem na svobodě *de facto* toto původní správní rozhodnutí neustále porušoval.

Systematickým i logickým výkladem tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pětidenní lhůta, stanovená § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro předložení žaloby zajištěného cizince, spisu a vyjádření policie soudu, je lhůtou pořádkovou, tudíž s jejím marným uplynutím nelze spojovat stěžovatelem požadovaný následek. Zároveň je třeba zdůraznit, že se jedná o skutečnost vyplývající ze zákona, tudíž popsaným zákonným postupem nemohla žalovaná porušit ani čl. 2 odst. 2 LZPS.

Nespojuje-li zákon o pobytu cizinců s uplynutím předmětné lhůty uvedený následek (propuštění cizince ze zadržení) a nelze-li takový následek dovodit ani výkladem, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu, než konstatovat, že takový následek nemohl *praeter legem* svým rozhodnutím založit ani městský soud (obdobně uvážil kupříkladu též Ústavní soud v usnesení ze dne 16. 7. 2007, sp zn. I. ÚS 842/07 při posuzování charakteru lhůty 24 hodin, v níž musí zdravotní ústav oznámit soudu převzetí osoby do péče bez jejího souhlasu). Úvaha městského soudu, že postupem žalovaného nedošlo k nezákonnému zásahu v namítaném smyslu, je tedy správná.

Tento závěr Nejvyššího správního soudu však neznamená, že by faktické nedodržení předmětné lhůty stanovené správnímu orgánu nemohlo mít ani žádné jiné právní následky. Čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy vyžaduje urychlený přezkum zákonnosti zbavení svobody cizince. Jak uvedl tento soud například v rozsudku ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014 – 28, řízení dle zákona o pobytu cizinců charakterizuje (právě z těchto důvodů) důraz na rychlost řízení, které se vyznačuje mimo jiné zákonnými lhůtami k provedení některých úkonů. V případě, že by v důsledku prodlení žalované s předložením žaloby, vyjádření a správního spisu soudu došlo k takovému prodloužení celkové délky soudního přezkumu, že by nebylo možné považovat jej za urychlený podle kritérií stanovených Úmluvou, přichází v úvahu v obecné rovině například možnost zajištěného cizince domáhat se náhrady vzniklé újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, samozřejmě při splnění podmínek stanovených tímto zákonem.

Nejvyšší správní soud dodává, že závěr v tom smyslu, že překročení uvedené lhůty nemá (ani nemá mít) stěžovatelem požadované důsledky rozhodně neznamená ospravedlnění jakékoli doby překročení lhůty, tedy například takové, které by znamenalo svévolné nebo časově zcela neospravedlnitelné počínání policie. V takovém případě by platily dále uvedené úvahy o přípustnosti zásahové žaloby dle § 82 s. ř. s. Několikadenní

prodlení, v kontextu s objektivním průběhem celého řízení, ovšem takovou interpretaci rozhodně nedovoluje.

Z ustanovení § 85 s. ř. s. vyplývá, že zásahová žaloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Podmínky řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem blíže rozvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, z něhož vyplývá, že zásahem může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se v tomto kontextu nedomnívá, že by předání žaloby zajištěného cizince soudu v zákonem stanovené lhůtě bylo možné považovat za pouhý technický úkon zajišťující průběh řízení, u něhož je podle závěrů rozšířeného senátu ochrana žalobou podle § 82 a následujících s. ř. s. vyloučena. Předáním žaloby zajištěného cizince soudu je totiž zahájeno soudní řízení o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu o zajištění (srovnej § 32 s. ř. s.). Nejde tedy pouze o jakýsi „technický“ úkon, který by byl činěn v rámci již zahájeného řízení jen k zajištění jeho průběhu, jde naopak o podstatný faktický úkon, podmiňující možnost zajištěného cizince realizovat jeho právo na soudní ochranu. Na závěru o nezbytné intenzitě takového zásahu ve smyslu shora uvedené argumentace ovšem tato úvaha nic nemění.

Správní žaloba, kterou je oprávněn zajištěný cizinec podat proti rozhodnutí o zajištění, nepochybně představuje dostatečně efektivní ochranný prostředek. V tomto smyslu ostatně judikoval zdejší soud již dříve, například v rozsudku ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014 – 28, v němž uvedl, že *„[p]ravidelný přezkum trvání důvodů pro zajištění cizince je umožněn cestou žaloby proti rozhodnutím o zajištění a o prodloužení doby zajištění podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. na straně jedné a dále cestou žaloby k civilnímu soudu podle ust. § 200o až 200u o. s. ř. na straně druhé. Tato právní úprava zcela odpovídá požadavkům vyplývajícím z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy*.“ Stejně jako městský soud dospěl Nejvyšší správní soud z důvodů uvedených shora k závěru, že stěžovateli nebylo postupem žalovaného ohroženo právo na přiměřeně účinný prostředek ochrany, totiž právo napadnout správní žalobou rozhodnutí o zajištění.

S přihlédnutím ke shora uvedeným principům nelze souhlasit s argumentací stěžovatele, že policie by teoreticky mohla svou obstrukcí zcela vyloučit soudní přezkum rozhodnutí o zajištění, pokud by vůbec žalobu nepředala soudu. V takových excesivních případech by zajištěný cizinec rozhodně disponoval možnostmi, jak dosáhnout splnění základní povinnosti policie v dané věci. Kromě zásahové žaloby dle § 82 s. ř. s. by zajisté přicházela v úvahu také stížnost na postup správního orgánu podle § 175 správního řádu.

Odkaz stěžovatele na rozhodnutí ESLP *Kudla v. Polsko* se jeví jako nepřípadný, neboť ESLP se v citovaném rozhodnutí zabýval absencí účinného vnitrostátního prostředku nápravy, kterým by bylo možno napadnout dlouhé trvání trestního řízení. V nyní posuzované věci je situace zcela odlišná a tudíž lze konstatovat, že nosné části argumentace ESLP na projednávanou věc nedopadají.

Rovněž argumentace stěžovatele rozsudkem ESLP ve věci *Rashed v. Česká republika* není příléhavá. Citované rozhodnutí reagovalo na situaci, kdy byl cizinec zbaven svobody

přímo *ex lege* (nikoliv tedy na základě správního rozhodnutí), čímž byla silně limitována jeho možnost domáhat se přezkoumání důvodů pro zbavení osobní svobody. Rovněž tehdejší právní úprava byla natolik vágní, že podle závěrů ESLP způsobila selhání soudního přezkumu, který ve výsledku trval zhruba 10 měsíců. Kritizované nedostatky právní úpravy byly přitom již odstraněny přijetím zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o azylu a zákon o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud připomíná, že v posuzované věci byl stěžovatel zbaven osobní svobody na základě rozhodnutí o zajištění, jehož soudní přezkoumání bylo umožněno podáním správní žaloby s tím, že zrušující rozsudek v řízení před správním soudem vedl k ukončení stěžovatelova zajištění, jež je možné charakterizovat jako dostatečně včasné a efektivní.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl dán. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, které však žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly a nevyplývají ani jinak ze spisu nevyplývají. Nejvyšší správní soud proto náhradu nákladů žalované nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu